

Councilul Central
Str. Mateiu Milo-Bucuresti-

ARHIEPISCOPIA TOMIS
BIBLIOTECA Nr. 12578

Anul I.—

SEPTEMBRIE 1927

No. 3

ROMANIA
REVISTA EPARHIEI CONSTANTA

TOMIS
PENTRU POPOR

COPRINSUL:

Cuvânt la inaugurarea Monumentului Eroilor din Mangalia † Gherontie	Pag.	3
Sfânta Scriptură. — Pr. Gr. Dumitrescu	„	5
Mă numesc creștin. — Ic. Gr. Dem.	„	6
Psalmul 8 ^{al} lui David.	„	7
Copiii tăi fac așa?. — Ierom. Dionisie Lungu	„	8
Pastorale. — Econ. V. Georgescu	„	9
Mersul la cârciumă și mersul la Biserică din	„	10
Morala Creștină	„	10
Din „Pateric“	„	11
Fiul care scapă pe rob dela inec. Din Morala Creștină	„	13
Pocăința. — Pr. M. Rădulescu	„	13
Din biruințele Duhului Sfânt — „Lumina Satelor“	„	15

EPISCOPIA CONSTANȚA

CREȘTINE,

Această cărțuție este un talant. Nu-l îngropa. Citește rând cu rând, tot ce este scris, și vei înmulți talantul.

Apoi, să n'o rupi, nici s'o arunci. Dă-o și altora s'o citească, pentru ca așa făcând, talantul să aducă dobândă.

* * *

SPRE ȘTIINȚĂ

Revista apare sub redacția și administrația Preotului Gr. Dumtrescu, Directorul Sfintei Episcopii.

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice corespondență se va adresa Revistei TOMIS, la Sfânta Episcopie.

ABONAMENTUL

Revista eparhială costă anual 120 lei.

Un număr 10 lei.

Tomisul pentru Popor

Costă anual 30 lei

Un număr 3 lei

Se va trimite la toate parohiile. P. C. Preoți, D-nii Cântăreți, Domnii Consilieri și Domnii Epitropi sunt rugați să-l răspândească în popor.

REVISTA TOMIS

PENTRU POPOR

SUB PATRONAJUL PREA SFINȚITULUI EPISCOP GHERONTIE

CUVÂNT

La inaugurarea Monumentului Eroilor din Mangalia,
21 AUGUST 1927

In fața acestui monument, care simbolizează suprema jertfă a eroilor Dobrogeni, pe altarul patriei noastre iubite, Biserica noastră ortodoxă națională prin smerenia Mea, reprezentantul ei în părțile acestea, varsă o lacrimă pentru vitejii noștri, cari ni-au dot România-Mare.

In fruntea eroilor noștri de pretutindenea, stă Mc-rele Rege al tuturor Românilor, Ferdinand I.

După victoria dela Mărășești, Mărăști și Oituz, care a hotărât soarta norocită a neamului nostru românesc, căpitanul oștilor noastre, Vodă Ferdinand I a rămas de veghe, pururea neadormit, lângă leagănul Remâniei Mari.

Griji multe și dureri mari, avut-a El, ca Să-și vadă scump: Sa Românie nu numai mărită, dar și întărită.

Șitocmai când— la postul Său—Regele Ferdinand I lucra la aceasta, „Inger a fost trimis din Cer“ și în taina nopții—sunt astăzi 31 de zile,—luat-a pe aripile sale sufletul îngeresc al Celui mai mare voevod al României, Vodă Ferdinand I și „la Dumnezeu Ta-

tăl 1-a dus pre el", lângă scumpii Săi camarazi—eroii noștri.

Ce limbă bine grăitoare, ce gură măiastră va putea spune, după vrednicie, virtuțile cetățenești, și creștinești ale Marelui nostru rege Ferdinand I?

Cât și-a iubit țara o spune actul hotărâtor dela 14 August 1916.

Cât a luptat pentru fericirea ei și a neamului nostru românesc, o povestesc Mărășeștii, Mărăștii și Oituzul.

Cât a suferit alături de scumpa Sa oaste, o spune Topraisaru și Cobadinu, Teleajenul și Triunghiul morții.

Cât de generos a fost sufletul Său, o spun dispozițiunile Sale cele din urmă, din cari transpiră mai multă dragoste de noi, decât de ai Săi.

Scumpi eroi Dobrogeni,

Vouă vi se închină acest odor, sfințit de Biserică.

Monumentul ce vi s'a ridicat în Mangalia—vechiul Calatis,—este un slab semn de recunoștință din partea noastră.

De sunteți Români de naștere, sau din alt neam de pe pământul scumpii noastre Patrii, de ați sărit în ajutorul nostru ca aliați, toți sunteți scumpi sufletului nostru și toți aveți drept la recunoștința noastră.

Primiți dar eroi scumpi, semnul recunoștinței noastre.

Acest monument va grăi generațiilor viitoare despre vitejia noastră și va fi un îndemn pentruca — și e-le—să tubească scumpa noastră Românie; cum ați iubit-o voi, s'o apere cum ați apărat-o voi.

Și acum, o prea fericite Rege Ferdinand I, acum când te găsești lângă ostașii Tăi în ceruri, și cu ei stai lângă Tronul Impăratului Ceresc,

Fiți mijlocitor pentru noi către milostivul Dumnezeu, să ni dea mintea întreagă și judecata dreaptă pe care ai avut-o Tu, ca să putem păstra scumpa noastră Românie, așa cum ni-ai lăsat-o în taina nop-

tii, în care Te-au răpit îngerii din mijlocul nostru.
Roagă-Te ca micuțul nostru Rege Mihai I să trăiască și să se facă mare și „cu vârsta și cu înțelepciunea” înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

† GHERONTIE
Episcopul Constanței

1927 August 21

EVANGHELIZARE

SFÂNTA SCRIPTURĂ

Numirea de *testament*, ce se dă celor două părți ale Scrierilor Sfinte, vine de acolo, că ele ni s'au lăsat ca zapise de urmat de la scriitorii sfinți.

Așa, *vechiul testament* este scris, ca omenirea să păstreze făgăduința pe care Dumnezeu o face celui dintâi om, Adam, ca să-l ridice din cadere, iar *noul testament* este moștenirea pe care Mântuitorul ni-o lasă, că s'o păstrăm spre a putea să căpătăm iarăși fericirea cea dintâi: împărăția cerurilor.

Testament numim predania pe care un părinte o face în ajunul morții, și regulează averea sa împărțind-o fiilor. Aceștia sunt legați, *cu limbă de moarte*, să țină neștirbită voia părinților lor, fie scrisă, fie lăsată prin viu grai.

Cărțile sfinte se numesc și ele testament, căci sunt predanii sfinte, iar cei ce le-au lăsat, adică scriitorii lor, s'au pristăvit în Domnul, așa după cum și Mântuitorul a răbdat moartea, pentruca să ni lase un testament și o moștenire de preț, dar ca un Dumnezeu a înviat a treia zi din morți.

Scriitorii lor au fost oameni sfinți, aleșii lui Dumnezeu, cari au trecut în cărți ceea ce, de sus, li se poruncise, luminându-li-se mintea, de către Sfântul Duh.

Dacă Sfânta Scriptură n'ar fi fost insuflată de Dumnezeu, ea n'ar fi avut atâta putere în lume, încât să se păstreze până astăzi și toată lumea să se lumineze printr'însa.

Tot ce este omenesc trece, numai Dumnezeu ră-

mâne veșnic. Un învățat mare fiind de față, când Sfinții Apostoli erau certați, pentru că învățau lumea să creadă în Mântuitorul Hristos, a zis Judecătorilor: „Dacă învățătura aceasta va fi dela oameni, ea se va risipi, ca tot ce este omenesc; dar dacă va fi dela Dumnezeu, va rămâne în veci.“

Și a rămas, căci este dela Dumnezeu. Noi o știm prea bine, pentru că Mântuitorul a spus-o: Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece.“

Pr. Gr. Dumitrescu

CATEHIZARE

MĂ NUMESC CREȘTIN

— Toți creștinii se închină ?

— Creștinul care crede în Sfânta Treime, trebuie să se închine, însemnându-și trupul cu semnul Sfintei Cruci.

— Pot să aflu de când se închină Creștinii ?

— Foarte de mult. Încă din vremea când lumea era păgână, iar puțini creștini se cunoșteau și se salutau între ei, făcând semnul crucii.

— Cum dacă semnul de a se cunoaște creștinii, a ajuns și chip de a cinsti pe Dumnezeu ?

În vremea Sfântului și Mare Impărat Constantin într'un război cu dușmanii, chipul Sfintei Cruci s'a arătat pe cer iar în jurul ei, era scris: „Cu dânsa vei birui“.

De atunci Crucea a rămas armă de tărie și de biruință a creștinului în toate nevoile. Soldatul se închină când intră în luptă; mama se închină, pentru copilul ei bolnav, soția se roagă, închinându-se ca soțul său să fie sănătos, să poată să câștige pâinea tuturilor celor din casă. Copilul se roagă pentru părinții lui. Ne închinăm când ne culcăm, când ne sculăm, când ședem la masă mulțumind lui Dumnezeu pentru cele ce ni-a dat și rugându-l să fie cu noi în toată vremea și în tot ceasul. În primejdie fiind, nu uita să chemi ajutorul lui Dumnezeu, și să te închini. Domnul va fi cu tine.

— Nu. Trebuie să ne închinăm așa cum am pomenit până acum. Crucea este semnul chinurilor Domnului nostru Iisus Hristos, și făcând acest semn asupra trupului nostru înseamnă că ne înarmăm cu răbdarea pe care Domnul a avut-o, pe cruce, ca să mântuiască lumea.

Așa dar, cum trebuie făcută sfânta cruce, când ne închinăm.

Noi ne închinăm în numele sfintei Treimi, astfel: unind cele trei degete dela mâna dreaptă, adică, cel mare, arătătorul mijlocitorul, strângând pe celelalte două le ducem la frunte și zicem: *In numele Tatălui*; la piept și *al Fiului*; la umărul drept, apoi cel stâng, zicând: *și al Sfântului Duh*, încheiem cu vorba: *Amin*.

— Dar în Biserică, de câteori trebuie să ne închinăm.

— Când suntem în fața unei icoane, facem două cruci, sărutăm icoana și apoi mai facem și pe a treia. În timpul slujbei, ne închinăm, ori de câteori auzind zicându-se: *Tatăl, Fiul și Sfântul Duh*.

Închinu-mă Tatălui, și Fiului, și Sfântului Duh, Treimeii cei de o ființă și nedespărțită.

Ic. Gr. Dem.

PSALMUL 8 AL LUI DAVID

Doamne Dumnezeu nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul.

Că s'a înălțat mare cuviința Ta, mai presus de ceruri.

Din gura pruncilor și a celor de sug, ai săvârșit laudă, pentru vrășmașii Tăi, ca să sfărâmi pe vrășmașul și izbânditorul.

Că voi u vedeă cerurile, lucrul degetelor Tale, luna și stelele, cari Tu le-ai întemeiat.

Ce este omul, că-l pomenști pre el? Sau fiul omului că-l cercetezi pre el?

Micșoratu-l-ai pre dânsul puțin oarece decât îngerii, cu slavă și cu cinste l-ai încununat pre el și l-ai pus pre dânsul peste lucrurile mâinilor Tale.

Toate le-ai supus sub picioarele lui: oile și boii, toate; încă și dobitoăcele câmpului.

Păsările cerului și peștii mării, cele ce străbat cărările mării.

Doamne Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul.

COPIII TĂI FAC AȘA?

Duminică 24 Iulie, m'am duș cu „Glasul Monahilor” prin câteva restaurante de pe strada Dorobanți, între care și la restaurautul „Rățoi”, peste drum de „Roata Lumii”.

Când am intrat printre mese, un copil care sta pe un scaun în picioare, zise:

— *Sărut mâna, Părinte!*

— Să trăești, i-am răspuns.

— Taică părinte, eu știu să mă închin, — zise către mine, — și cu dreapta, a început să-și facă o sfântă Cruce, adevărată, încât a făcut să fie atente toate persoanele care erau la celelalte mese.

— Știi ce mai știu eu, zise el:

— Ce mai știi?

— Știi rugăciunea îngerașului, pe care o zic în fiecare seară, când mă culc; vrei s'o zic?

— Spune-o i-am răspuns.

Strângându-și mâinile la piept, copilul, cu ochii privind în sus, a zis acestea:

Ingerașul meu cel bun,

La pept mâinile îmi pun,

Și așa mă rog de tine:

Totdeauna fii cu mine.

De greșeli să mă ferești,

La nevoi să mă păzești,

Să mi-ajūți mereu înainte,

Ca să fiu copil cuminte.

Am stat atent cât s'a rugat acel copil, lucru făcut de toți mesenii, care au rămas foarte distrați, mai mult decât de o muzică bună.

Tot cu acea ocazie, am avut prilejul să le spun ce-

lor de față câteva cuvinte de îmbărbătare, punându-le ca pildă pe acel copil bine crescut, iar la urmă m'am adresat către copil, zicând :

— Cum te chiami, micule ?

— *Titel Pascu.*

— Al cui ești, și unde stați ?

— Al lui *Ion Pascu* și stăm în str. *Alecu Dinu* No. 7. Pe mama o chiami *Elena Pascu*, zise copilul fără ca să-l întreb.

M'am bucurat, văzând o educație așa de solidă, la un copil care n'avea mai mult de 2 ani.

Dacă toți părinții ar face cu copiii lor ceea ce face familia Pascu, acest popor pierdut ar lua alte căi mai bune și creștinești.

Tu, cetitorule, înveți pe copiii tăi rugăciuni, ori îi înveți să înjure, zicându-le că-s deștepti ?

Ierom. DIONISIE LUNGU

PASTORALE

(EVANGHELIZARE)

Erate Creștine,

Când sufletul îți este plin de amărăciune, când viața ți-a căzut în jug și nu mai poți ară, când moartea nemiloasă ți-a rapit ce aveai mai drag pe lume, când ești cuprins de necazuri, de nu mai zărești de cât cerul sus și nu mai aștepti scăpare de la nici-o ființă omenească, către cine se îndreaptă gândul tău, inima ta ? pe cine chemi în ajutor ?

Gândul ți se îndreaptă sus, către acea putere nevăzută, către Dumnezeu.

Ei bine, ce-ți dovedește aceasta ?—Îți dovedește că acea putere există, căci altfel nu te-ai îndreptă către ea să-i ceri ajutor.

Da, iubite creștine, în sufletul fie cărui om, Creatorul nostru, Dumnezeu, a sădit de la început această credință, care vai!... în cei mai mulți oameni încolțește nu-

mai atunci, când pe lume nu mai poate găsi nici-un sprijin Așa suntem noi cei de astăzi: numai în nenorociri ne aducem aminte de Dumnezeu.

Când suntem îndestulați de toate, când suntem fericiți, îl uităm cu totul.

Iată ce se povestește de un împărat:

„Având la îndemână toate bunătățile și ne având altceva mai bun de făcut, chemă într-o zi pe Preoți, pe învățați și pe toți sfinții săi și le dă ordin să-i arate pe Dumnezeu, căci altfel nu va fi bine de ei. Toți s'au trudit destul, dar n'au putut să îndeplinească porunca împăratului și tocmai când împăratul scrâșnea de mânie, s'a prezentat înainte-i un ciobănaș neînvățat, dar credincios și deștept, care s'a legat că va răspunde dorinței Măriei Sale.

Mai înainte însă de a-i arăta pe Dumnezeu, ciobănașul zise împăratului: „Măria Ta, să ieșim puțin afară, la soare. Ia privește acum drept în soare“. Împăratul privi puțin, dar foarte puțin. Ciobănașul iarăși îi zise: „Privește, Măria Ta, înainte!“. Împăratul încercă din nou să priviască la Soare, dar în cele din urmă zise supărat: „Ce, vrei să-mi stric ochii?; nu vezi că nu mai pot?“ Atunci păstorașul zise: „Vezi, Măria Ta, dacă nu poți privi o clipă Soarele, care este numai o părticică din lucrul Dumnezeirii, apoi cum crezi că Vei putea privi pe Dumnezeu însuși?“ Iar împăratul a rămas rușinat.“

(Citită în „Duminica ortodoxă“)

Caută și tu, iubite creștine, a avea încredere deplină în Dumnezeu și a-L chema în ajutor, nu numai când ești în nevoie, ci în tot timpul vieții tale.

1927 August

Econ. V. Georgescu

Fetești - Ialomița

Mersul la cârciumă și mersul la biserică

Un om puțin credincios întrebă odată pe o femeie pe care o cunoștea, unde se duce?

Spunându-i-se că la biserică, să asculte o slujbă, îi zise:

— „Pentru ce te duci la biserică“?
N'ai putea să te rogi tot atât de bine și în casa dumitale?“

— „Femeia îl întrebă :

— „Da dumneata unde te duci?“

— „La cârciumă“, răspuse el.

Atunci iar îl întrebă femeia :

— „Și de ce la cârciumă? N'ai putea să-ți bei vinul foarte bine în casa dumitale?“

— „E adevărat, a răspuns el, dar la cârciumă vinul are un gust deosebit, și apoi găsesc acolo tovărășie bună.“

Femeia adăugă zâmbind :

— „Tocmai așa e cu rugăciunea pe care o fac în biserică.

Intr'adevăr rugăciunea se potrivește mai bine acolo, și unde mai pui că găsesc și o tovărășie de oameni care se închină cu sfințenie.

Omul puțin credincios nu știu ce să răspundă și o porni înainte la drum.

În adevăr biserică e casa rugăciunii; acolo ni dau duh de rugăciune și de sfințenie.

Aceasta nu exclude că se poate și trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu și afară din biserică.

*Din MORALA CRESTINĂ
de*

Arhim. Scriban

DIN „PATERIC“

Zis-au Avva Petru, acela al lui Avva Lot, că eram odată la chilia lui Avva Agaton: și au venit către el un frate zicând: voesc să lăcuiesc cu frații: spunemi-mie cum voiu lăcui cu ei. Zice lui bătrânul: ca în ziua dintăiu când intri cătră dânșii, așa să păzești streinătatea ta în toate zilele vieții tale ca să nu aibi îndrăzneală cu dânșii! Zice Avva Macarie lui: și ce face îndrăzneala? Zice lui bătrânul: asemenea este îndrăzneala cu arșița cea mare: care când se face, toți fug dela fața ei, și rodul pomilor îl strică. Zi e Avva Macarie lui: așa de cumplită este îndrăzneala? Și au zis Avva Agaton: nu este altă patimă mai cumplită de cât îndrăzneala. Că ea e maică și născătoare a tuturor patimilor. Și trebuie lucrătorul să se păzească de îndrăzneală, măcar singur de va fi în chilie. Căci știu eu pe un frate de multă vreme lăcuind în chilie, având un pătucean, au zis, „că m'am mutat din chilie, ne cunoscând pătuceanul acesta, de nu altul mi-ar fi spus“.

Unul ca acesta este lucrător și luptător.

Acestaș mergea pe drum cu ucenicii lui, și unul dintrâșii găsi un păhăruț de lemn verde pe drum, și zice bătrânului: Părinte, poruncești să-l iau? Iar bătrânul s'a uitat la el minunându-se, și îi zice: tu l'ai pus acolo? zice fratele: Ba nu. Și zice bătrânul: cum dar vrei să ei ceiace nu ai pus?

PENTRU AVVA ANUV

Povesfît-au Avva Ioann, că Avva Anuv și Avva Pimen, și ceilalți frați ai lor, dintr'un pînțece fiind, și călugării făcându-se în schit, când a venit Mazachii și au pustiit schitul întai, s'au dus de acolo, au venit la un loc ce se chiamă Terenul, până își vor lua seama cum trebuie să rămâie, și au rămas acolo într'o capiște veche câteva zile.

Și a zis Avva Anuv, carele era mai mare decât celeilalți, către Avva Pimen: cu dragoste, tu și frații tăi, fiește carele deosebi să se liniștească, și să nu ne întâlnim unii cu alții săptămâna aceasta.

Și au zis Avva Pimen: cum voiești facem! Și au făcut așa. Și era acolo un idol de piatră într'a aceia capiște, și se scula Avva Anuv în toate diminețele și arunca cu pietre în obrazul idolului, și în toate serile zicea lui: iartă-mă. Și au împlinit săptămâna, făcând așa.

Iar Sâmbătă s'au întâlnit unii cu alții. Și au zis Avva Pimen lui Avva Anuv: te-am văzut, Avvo, în săptămâna aceasta că aruncai cu pietre în obrazul idolului, și după aceia îi făceai lui metanie. Spune-mi dar, om credincios face acestea? Răspuns-au bătrânul: aceasta pentru voi am făcut. Căci când m'ați văzut că am aruncat cu pietre în obrazul idolului, nu cumva au graiți, sau s'au mâniat? Răspuns-au Avva Pimen: Nu. Iar bătrânul: iarăș când îi puneam lui metanie, nu cumva s'au turburat, și au zis: nu te iert? Zice acela: Nu. Și zice bătrânul: Și noi, fraților, săntem șapte frați. De voiți să petrecem împreună, să ne facem ca idolul acesta, carele de se va ocări, sau se va slăvi, nu se turbură. Iar de nu voiți să vă faceți așa: iată patru porți sânt în capiștea aceasta; fiește carele din voi unde voește, meargă.

Și auzind frații, s'au aruncat pre sine jos, zicând lui: cum voești părinte facem, și ascultăm cum ne vei zice nouă.

Și au zis Avva Pimen că am petrecut împreună toată vremea noastră, lucrând după cuvântul bătrânului, carele ni s'au zis nouă,

Și au pus el iconom pre unul din noi. Și tot orice ne punea nouă, mâncam, și era cu neputință să zică vre unul din noi: adune nouă altceva, sau că voim aceasta să mâncăm; și am petrecut toată vremea noastră întru odihnă și pace.

Zis-au Avva Anuv: De când s'au chemat numele lui Hristos peste mine, nu au eșit minciună din gura mea.

FIUL CARE SCAPĂ PE ROB DELA ÎNEC

S'a întâmplat odată că ducându-se un tată cu fiul său și cu un rob să se plimbe pe malul mării, dealungul unui cheiu, robul a căzut din greșeală, în apă.

Fără a sta pe gânduri, tatăl spuse fiului său: „Arunca-te iute în mare și scapă-!!”.

La aceste cuvinte, cei de față nu se puteau minuna în deajuns de bunătatea acelu stăpân cu robul său; căci jertfește pe fiu ca să scape pe rob“.

Ca și acest stăpân face Dumnezeu, care și-a lăsat fiul să moară pe cruce, pentru a ne mântui pe noi, robii săi; pentru care zice, Fer. Augustin:

„Pentru a mântui pe robul tău, tu ai jertfit, Doamne pe însuși Fiul tău“.

Dar să ne gândim și noi: ce s'ar spune despre asemenea rob, dacă nu și-ar iubi stăpânul.

*Din MORALA CREȘTINĂ
de*

Arhim. Scriban

POCĂINȚA

Eram într-o stație de cale ferată, pe Bărăgan. În sala gării, mulți călători așteptam trenul, care avea să ne ducă în capitala țării.

Grupuri, grupuri de oameni discută, alți se plimbă nerăbdători. Un șgomof, vorbe mai înțepate, atrage atenția tuturor la un grup dintr'un colț al sălii de așteptare.

— „Ce spovedanie mă, ești nebun! Când vrei să te spovedești du-te la un pom, la un râu și acolo spune-ți tu toate faptele bune și rele. Ce poate să-ți facă preotul? nu-i și el om ca și tine?“

Ochii tuturor se îndreaptă la individul care vorbește și apoi și la mine, cerând parcă cu toții un răspuns. Privirile omului ce vorbește, întâlnesc pe ale mele, mai domolește glasul, totuși dă mereu înainte, că spovedania este degeaba în fața preotului.

Mă apropii și eu de el, și până la dânsul toți îmi spun în șoaptă: „Parinte, asta-i nebun, trebuie să fie adventist“. Îl întreb:

— Măi creștine, d-ta te-ai spovedit vreodată?

— Da părinte, m'am spovedit când eram copil, fiindcă mă duceau parinții, dar acum nu m'am mai spovedit de loc.

— Dar la pom, cum zici, te-ai spovedit?

— Nici la pom până acum, însă mi-am pus de gând să fac acest lucru.

— Ei bine, măi creștine, D-ta dacă te-ai fi spovedit la preot ai fi văzut foloasele, și atunci sigur că n-ai mai vorbi așa urât. Ași fi fost bucuros, dacă te-ai fi mărturisit la un pom fiindcă te puteai ruga să ne spui ce mulțumire sufletească ai avut. Și acum fiindcă trenul, este întârziat să vorbim puțin despre spovedanie sau pocăință.

— Cu plăcere părinte, adaugă mai toți într'un glas.

„Omul pe fiecare zi ce trece face greșeli și păcate, căci o zi de ar fi viața lui și tot greșește. Singur Domnul Iisus ca Dumnezeu și om n'a greșit. Păcatele le face omul din cauza firii lui, care-i aplicată mai mult înspre a păcătui; și aceasta decând a intrat păcatul în lume prin Adam și Eva. E o moștenire deci a păcatului primilor oameni, care din tată în fiu se va moșteni cât va fi omul pe pământ. Inșă chiar de atunci, o dată cu căderea primilor oameni, Dumnezeu a făgăduit omenirei un Mântuitor, care să dea posibilitate omului a se întoarce la Dumnezeu, a se apropia de El, a se uni din nou cu El și a fi în starea în care erau Adam și Eva înainte de a păcătui. Acel Mântuitor a venit, este Iisus Hristos.

Când Sf. Apostoli se găseau închiși în casă, în seara învierii lui din morți, Domnul Hristos, după ce i-a încredințat că în adevăr este El, a suflat asupra lor și a zis :

„Luați Duh sfânt. căroră veți erta păcatele se vor erta lor și căroră le veți ținea, vor fi ținute“. Ioan (XX.23.) Preotul ca trimis și reprezentant al Episcopului are putere de a lega și deslega păcatele, și puterea o primește dela Episcop care a primit și el dela Sf. Apostoli de a împărți dumnezeieștile taine. Deci preot, nu-i orice om, ci el este deosebit, este ales ca să servească, și să învețe, pentru Domnul. Ține cont că preotul nu te desleagă el personal ca om, nu! Cicu puterea dată lui îți zice : „Domnul și Dumnezeuul nostru Iisus Hristos cu darul și îndurările iubirei sale de oameni să te erte pe tine fiule . . . și să-ți lase toate păcatele. Și eu, zice nevrednicul preot și duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, te ert și te desleg de toate păcatele tale,“

Sf. Ev. Ioan spune: Dacă mărturisim păcatele noastre, credincios este Dumnezeu și drept ca să ne erte păcatele și să ne curățească de toată nedreptatea. I. 1. 9.

Taina Pocăinței însă ca să aibă efect, trebuie ca cel ce se spovedește să arate căința sinceră de păcatele ce a făcut; să se îndrepteze cât va fi cu putință dela o spovedanie la alta și să se ferească pe cât posibil a mai repeta greșelile și păcatele săvârșite.

Iar dacă omul s'a spovedit, dar nu s'a căit din inimă și nu se îndreptează deloc pe viitor, spovedania este ca și degeaba. Lucrul acesta se întâmplă rar, fiindcă omului ce se spovedește și măr-

turisește tot duhovnicului, sufletul i se ușurează, o povară parcă i s'a luat de pe inimă și neîncetat se gândește la ce a greșit și cu urâciune fuge acum de păcat. Proverbul românesc spune: „păcatul mărturisit, e jumătate ertat“ și în parte-i foarte adevărat acest lucru, căci iată ce găsim și în sf. Scriptură: „Pocăiți-vă și întoarceți-vă, ca să se spele păcatele voastre“—Act. 3.19 iar Sf. Vasile cel Mare zice: „Spre a se mântui nu este de ajuns celor ce se căesc, să se îndepărteze de păcat, ci trebuie să aducă roade adevărate de pocăință“.

Deci frate creștin, la spovedanie trebuie căința sinceră și din inimă, apoi să te hotărăști și să te legi în inima ta, în sufletul tău în conștiința ta, a nu mai repeta faptele rele și urâte și să împlinești cu sfințenie canonul ce ți l-a dat preotul duhovnic și numai atunci spovedania are rostul și efectul ei, numai atunci omul se împace cu Iisus Hristos. Acum este el oia cea pierdută, care găsită și întoarsă stă pe umerile Mântuitorului Hristos și merge la staulul Lui adică la Sf. Biserică“.

Un șuerat răgușit se aude și călătorii se îndreaptă să iasă din sală. Omul nostru—adineaori țanțoș și cu glas puternic—acum tăcut și gânditor urcă treptele vagonului. Am obosit de suspinare în toată noaptea scald patul meu; ochii mei se topesc de mâhnire, în lacrămile mele ud așternutul meu“ . . . Ps. 6 v. 6.

Pr. M. RĂDULESCU
Ștefănești-Ialomița

Din biruințele Duhului Sfânt

A treia crâșmă pe care a închis-o Oastea Domnului

Cu ajutorul Duhului sfânt, Oastea Domnului a făcut multe biruințe pentru împărăția lui Dumnezeu. Am hotărât până acum pe doi crâșmari să se lase de „lucrul diavolului“; să închidă acest izvor de otravă ca să li-se deschidă și lor ușa mântuirii sufletești.

Acum primim o veste nouă despre o astfel de izbândă. Un fost împărțitor de alcool, *I. Gh. Popescu*, din comuna Strunga, parohia Crivești (jud. Roman) ne scrie că a închis crâșma pe care o ținea în arendă și o plătită până la 28 Iulie 1928. Mai bine s'a lăsat de „pagubă“ decât să-și piardă sufletul.

Frumos lucru! Este și aceasta o minunată biruință din biruințele pe care le face Duhul Sfânt.

„Lumina Satelor“

